

V E R S O P O
L I S T H R E E
L E D B U R Y
T W E N T Y T W E N T Y - O N E

Probable Landscapes

Ενδεχόμενα Τοπία

Danae Sioziou / Δανάη Σιωζίου

Translated by Panayotis Ioannidis, Eera Mac,
Panagiotis Kechagias, Mania Meziti, Rachel Hadas
and the author

A R M E N I
A N B E L
A R U S I A
N G R E E K
S L O V A K

VERSOPOLIS THREE

Probable Landscapes

Ενδεχόμενα Τοπία

Danae Sioziou / Δανάη Σιωζίου

Translated by Panayotis Ioannidis, Eera Mac,
Panagiotis Kechagias, Mania Meziti, Rachel Hadas
and the author

Versopolis at Ledbury Poetry Festival

2021

Published by
Ledbury Poetry Festival
The Master's House, Bye Street, Ledbury
Herefordshire HR8 1EA
UK

www.poetry-festival.co.uk

Copyright © Danae Sioziou 2021
Translations copyright © Panayotis Ioannidis, Eera Mac,
Panagiotis Kechagias, Mania Meziti, Rachel Hadas
and the author

Designed & typeset in Arno
at Five Seasons Press, Hereford
www.fiveseasonspress.com

and printed on Five Seasons book-quality recycled paper
with Colorset recycled cover board
by Orphans Press Ltd, Leominster
www.orphans.co.uk

VERSOPOLIS
is a unique, Europe-wide platform.
It gives emerging European poets
the chance to reach an audience beyond
the boundaries of the language they write in
by translating and publishing their poems
and inviting them to perform at festivals.

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

DANAË SIOZIOU (born 1987) was raised in Germany and Greece. She studied English Studies (BA), Greek and German Studies, Cultural Management (MA) and European History (MSc). *Useful Children's Games and Probable Landscapes* was published by Antipodes Editions in 2016. This first poetry collection was awarded both the Writers' Society 'Yannis Varveris' Prize for Young Authors and (ex aequo) the State Literary Prize for New Authors; in 2019 it was published in German by Parasitenpresse, translated by Elena Pallantza and the LEXIS Group. Danae Sioziou was for several years co-editor of the poetry journal 'Teflon'. Her poetry has been translated into more than ten languages, anthologised (for example by Karen Van Dyck in *Austerity Measures*, Penguin Books, 2016 and NYRB Books, 2017), and presented at numerous festivals and other events in Greece and abroad. She is a member of Versopolis and of the Book History Hub at the National and Kapodistrian University of Athens. She works as a cultural manager and educator.

'Greek dream', translated by Eera Mac and the author, was published in *Probable Landscapes* (Antipodes Editions, Athens, 2021).

'The spider', translated by Panagiotis Kechagias and Mania Meziti, was published in *Ilanot Review* 2019.

'Around the house', translated by Rachel Hadas, was published in *Useful Children's Games* (Antipodes Editions, Athens, 2016) and also in the Penguin Anthology *Austerity Measures*, 2016.

'Home in the ground', translated by Panayotis Ioannidis, was published online @ <http://und-athens.com/journal/> and in *Useful Children's Games*, Antipodes Editions, 2016.

'Mama's poem' and 'Root', both translated by Panagiotis Kechagias, were published in *Useful Children's Games*, Antipodes Editions, 2016.

'Song of my shadow' and 'Breakage', both translated by the author, are included in *Probable Landscapes*, Antipodes Editions 2021.

Ελληνικό όνειρο

Σε θυμάμαι να οδηγείς το αυτοκίνητο πάνω στο βουνό
διαγράφοντας κύκλους σε απότομες στροφές
είμαι κάπως ζαλισμένη
η φωνή σου γεμίζει το αμάξι
σαν παλιό ανοιξιάτικο χιόνι
υπάρχει μια πόλη με λίμνη σαν καθρέφτη
όπου επιστρέφεις για να βρεις
όλα όσα εγκατέλειψες,
γιατί δεν ήταν αρκετά.

Ξέρω ακριβώς τι δεν ήταν αρκετό
τι περίσσεψε, από τι κρατήθηκες,
αν κοιτάξω πίσω το βλέμμα μου γλιστράει
ως την άκρη της διαδρομής που κυματίζει σαν κορδέλα,
τότε σε βλέπω στο μπαλκόνι.

Είσαι σιωπηλός σαν το μέλλον.

Προσπερνάω τα ξανθά παιδιά,
τη σύζυγο, το μικρό επαρχιακό σπίτι,
το ελληνικό όνειρο
για το οποίο δώσατε κυριολεκτικά τη ζωή σας.

Προχωράω αποφασιστικά προς το μέρος σου
τα πόδια μου ματώνουν σαν να περπατάω στο χιόνι,
καλύπτω τα μάτια σου με το χέρι μου και σε αγκαλιάζω:
είμαι έτοιμη να γίνω όλο αυτό το παλιό ανοιξιάτικο χιόνι.

Είναι απλό: δεν ξέρουμε πώς να αγαπηθούμε.

Σωπαίνεις.

Greek dream

I remember you driving in the mountains
on steep roads bending into hairpin turns
I am slightly dizzy
your voice fills the car
like old spring snow
there is a town next to a lake, clear as a mirror
where you return to find
everything you left behind
because it wasn't enough.

I know exactly what wasn't enough
what was left out, what you used to hold on to
if I look back, my gaze slides
to the end of the route that ripples like a ribbon
and then I see you on the balcony.

You are silent like the future.

I pass by the blond children,
the wife, the little country house,
the Greek dream
for which you gave your lives.

I walk decisively towards you
my feet bleed as if I were walking on snow
I cover your eyes with my hands and hug you:
I am ready to become all this old spring snow.

It's very simple: we don't know how to love each other.

You are silent.

Ξέρω ότι αν μπορούσες θα επέστρεφες
στο χωριό των παιδικών σου χρόνων,
πολύ πριν το ελληνικό όνειρο.
Το ξέρω, γιατί σε κοιτάζω
με το μάτι του φυλαχτού,
το μάτι ενός ζώου,
εσύ σιωπάς όπως ένα μυστικό
που κουλουριάζεται στον εαυτό του.

Δεν έπρεπε να εγκαταλείψεις τίποτα.
Έπρεπε μόνο να κρατήσεις το μυστικό.
Μπορείς και τώρα να περπατήσεις ως το μικρό σπίτι.
Το ζώο μέσα σου σαν το μάτι του φυλαχτού
μπορεί να σε οδηγήσει.

Αν φτάσεις θα είσαι μόνος σου
αν φτάσεις μείνε εκεί.

Δεν είναι πολύ αργά κι αυτό δεν είναι πια
το όνειρο για το οποίο έδωσες τη ζωή σου
είναι ένα όνειρο που το κουβαλάς στο βουνό
εκεί όπου ξαναγίνεσαι ο κανένας.

Επιστρέφοντας είσαι πίσω στο χωριό σου
εκεί όπου προσευχήθηκες να ήσουν κάποιος.
Επιστρέφοντας είμαι πίσω στο αυτοκίνητο

εκεί όπου προσευχήθηκα να ήμουν γιος σου.

Η φωνή σου παύει να γεμίζει το αυτοκίνητο
σαν παλιό ανοιξιάτικο χιόνι.

Είμαστε σιωπηλοί σαν το μέλλον.

I know that if you could you would return
to your childhood village,
long before the Greek dream.
I know it, because I look at you
through the eye of the talisman,
through the eye of an animal,
you keep silent like a secret
folding into itself.

You shouldn't have left anything behind.
You should have just kept the secret.
Even now you can go up to the little house.
The animal inside you like the eye of the talisman
can guide you.

If you get there, you will be alone
if you get there, stay there.

It's not too late and this isn't anymore
the dream for which you gave your life
it is a dream you carry up the mountain
where once again you become no one.

Returning, you are back in your village
where you prayed to become someone.
Returning, I am back at the car

where I prayed I was your son.

Now your voice doesn't fill the car
like old spring snow.

We are silent like the future.

Η αράχνη

Αγαπητέ Κύριε,

σας παρακολουθώ από το ταβάνι
ο καφές ζητάει ολοένα περισσότερη ζάχαρη
κάτι με τα ρούχα και τα παπούτσια πάει λάθος
δεν έπρεπε να μπαλώσετε τις τρύπες
αρπάξτε τη μέρα σαν μαχαίρι
το βάρος τη ζωής σας αυξάνεται
η συμφωνία με τον καθρέφτη ακυρώθηκε
κι εσείς παχαίνετε
αύριο θα κρεμαστώ μπροστά στη μύτη σας
θα μπορούσατε ίσως να με ταΐσετε;

Φιλικά,
η Αράχνη

Αγαπητή Αράχνη,

μόλις εχθές η κουκουβάγια γέννησε σε μία γωνιά της σοφίτας,
τα λαχταριστά αυγά της αιωρούνται σχεδόν στον αέρα.
Δεν έμαθα να οδηγώ, να ξεκοκαλίζω ψάρια, εφημερίδες.
Έχω δύο άχρηστους κυνόδοντες κι ένα φλόμπερ.
Έχω κάνει συμφωνία με τον πρωινό καφέ, σέβομαι την απόφαση του
καθρέφτη.
Δεν στήνω πια παγίδες για πουλιά, όρθιος στην όχθη πυροβολώ το
ποτάμι.

Δικός σας, Κ.

The spider

Dear Sir,

I watch you from the ceiling,
your coffee requests more sugar.
Something about the clothes and the shoes is off,
you shouldn't have patched up all the holes.
Grab the day like a knife,
the weight of your life keeps growing,
the agreement with the mirror has been cancelled
and you are turning fat.
Tomorrow I will hang before your nose,
perhaps you could please feed me?

Sincerely,
The Spider

Dear Spider,

just yesterday the owl gave birth in a corner of the attic,
her tasty eggs float in the air.
I haven't learned to drive, to debone fish, to read newspapers.
I have two useless dog teeth and a BB gun.
I have made a deal with the morning coffee,
I respect the decision of the mirror.
I no longer set traps for birds,
each day I head to the river and shoot the waters.

Yours, K.

Οικιακά

Δεν πρόσεξε
ίσως και να μην το κατάλαβε
απλά συνέχισε να κόβει.
Το αίμα κύλησε ήσυχα
απ' τις γραμμές της τύχης
στο νεροχύτη.
Η γάτα της ανήσυχη
έτρεξε κοντά της
ενώ εκείνη
για μία σύντομη
μια ακαριαία στιγμή
είδε τον εαυτό της
μέσα απ' τα γυάλινα γατίσια μάτια,
ξένο,
μες σε βρώμικο κλουβί φυλακισμένο
οροφή δίχως ανατολή
στο πάτωμα μικρά σκαθάρια
στο νεροχύτη η σκοτεινή λίμνη
που μέσα μουλιάζουν τα χέρια της
και τώρα αστράφτει πια στεφανωμένη
από πάχνη λευκή, απολυμαντική:
σκέφτεται να τελειώνει σήμερα
τουλάχιστον με τα πιάτα.

Around the house

She wasn't paying attention
maybe she didn't even notice
she simply continued cutting
beyond the pears she was peeling
her hands.
Blood ran gently
from the lines of fate
of life of love
into the sink
and swirled around among the dirty dishes
and the scraps of food.
Her cat, uneasy,
ran up to her
and with sincere fellow feeling
licked her wounds
while she
for a split second
saw herself
through its glassy cat eyes
a stranger imprisoned in a filthy cage
a ceiling without sunrise
little beetles on the floor
in the sink a dark lake
she soaked her hands in
and now it shines, crowned with
the white frost of detergent.
From the depths of the sink
rise full moons brilliant white
she thought
let me at least
finish the dishes today.

Σπίτι στο χώμα

Με πήρε στο τηλέφωνο η μητέρα, δεν τρωσ, δεύτερη μέρα στη σειρά. Τέρας σωστό εγώ, ρώτησα μόνο τι θα γίνει παραπέρα και η Αντιγόνη απέναντι έριξε δύο δάκρυα στον καφέ. Πήρα το τραίνο, ίδια σφαίρα, δεν ξέρεις πόσο με ταλαιπωρούν αυτές οι διαδρομές. Ξαπλώσαμε μαζί στο άσπρο κρεβάτι, τα 'βαλα με τις νοσοκόμες και το δέχτηκαν, δεν έχει άλλος τέτοια εγγονή — μου έκλεισες το μάτι. Ήρθες και την άλλη μέρα στον ύπνο μου. Τραβώντας απαλά το δίχτυ απ' το στομάχι, μου έδειξες πώς έφτιαξες τους κήπους: λοιπόν, από εσένα κυλήσαμε στον κόσμο, εσύ ήσουν που φρόντισες ώστε μια μέρα η καρδιά να πιάνει όλο το χώρο εδώ μέσα.

Home in the ground

Mother called on the phone, you're not eating, second day in a row now. The perfect monster, I, asked what's happening next and across from me Antigone let fall two tears into the coffee. I took the train, a bullet, you've no idea what a pain these trips are to me. Together we lay down on the white bed, I took it out on the nurses, they accepted it, no one has such a granddaughter — you winked at me. You came to me in my sleep again on the next day. Gently drawing aside the net from the stomach, you showed me how you had taken care of the gardens: it was from you, then, that we had tumbled into the world, it's you who had made sure that one day the heart would take up all the space in here.

Το ποίημα της Μαμάς

Η μαμά μου ξέρει να ξεχωρίζει
τα φύλλα των δυόσμων
από των μαϊντανών
είναι όμορφη
σαν την Ωραία
Κοιμωμένη των Αγράφων
είναι πικρή σαν καρύδι
αγκαθερή σαν κάστανο
και θρεπτική σαν αστέρι της αυγής
γκρεμίζει το σπίτι και μετά το ξαναφτιάχνει
γιατί είναι ο Μέγας Συγυριστής
στη θέση της καρδιάς έχει έναν καταψύχτη
που η κοιλιά του δεν γουργουρίζει ποτέ.

Mama's poem

My mama knows how to tell apart
spearmint leaves
from parsley's
she's beautiful
like the Sleeping
Beauty of Agrafa
she's bitter like a walnut
thorny like a chestnut
and nourishing like a star of dawn
she tears down the house and then rebuilds it
because she is the Grand Tidier
instead of a heart she has a freezer
whose belly never rumbles.

Η ρίζα

Συχνά, οραματίζεται ένα σπίτι στον αέρα
σαν άσκηση χαλάρωσης.

«κράτησε μου το κεφάλι», με παρακαλεί,
«πρέπει να μου κρατήσεις το κεφάλι και να το πιέσεις»
Τον διαβεβαιώνω πως δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα με το κεφάλι.
Στην πραγματικότητα το φαντάζομαι ανοιγμένο,
να το εξερευνώ με το δάχτυλο, με ένα μικροσκόπιο
για μάτι.

Οραματιζόμαστε ένα σπίτι στον αέρα.

Βρισκόμαστε τώρα στο βυθό
εκεί κάτι καίγεται.

Root

He frequently envisions a house up in the air
as a relaxing exercise
'Hold my head,' he implores me,
'you have to hold my head and press it.'
I assure him that there's no
problem with the head.
In reality I imagine it open,
my finger exploring inside it, a microscope instead
of an eye.
We envision a house up in the air.
We are now in the deep
there something is burning.

Τραγούδι της σκιάς μου

Γνωρίζω λίγο τα μονοπάτια εδώ,
τους γύρω δρόμους.

Τον ήλιο που γεμίζει λακούβες με καθαρό, διάφανο χρυσό,
την καλά κρυμμένη τεμπελιά

τη γριά μ' ένα δεμάτι καυσόξυλα στην πλάτη
το κλάμα μιας πολύ προσωπικής ιτιάς.

Γνωρίζω την πόλη, τη νύχτα και τη μέρα της,
τα τραγούδια των φεγγαριών.

Έχω κάνει τσουλήθρα πάνω σε δύο ουράνια τόξα.
Γνωρίζω πώς υπογράφει ο κεραυνός εδώ.

Παίζω με τις ξαδέρφες μου τις ηλιαχτίδες.
Κάνω πως κλείνω τα βλέφαρα
και κλείνουνε πύλες.

Γνωρίζω πώς να χάνομαι εδώ
και πώς να ξαναβρίσκω το δρόμο μου.

Γνωρίζω λίγο τα μονοπάτια εδώ
τα ουσιαστικά.

Έχω μαζέψει πέτρες και κοχύλια
όλη την ομορφιά στο στόμα.

Δεν γνωρίζω ποιος κερδίζει, ποιος χάνει
παιδί γύρεψα εδώ τη φωνή μου

όταν θέλω να γυρίσω σπίτι
κόβω δρόμο για την καρδιά
ο ουρανός μακραίνει τα μαλλιά μου.

Song of my shadow

I know a little about the trails here,
the surrounding streets.

The sun that fills puddles with pure, transparent gold,
the well-hidden laziness

the old woman with a bundle of firewood on her back
the cry of a very personal willow.

I know the city, its night and its day,
the songs of the moons.

I have made a slide on two rainbows.
I know how the lightning puts its signature here.

I play with my cousins the sunbeams.
I pretend to close my eyelids
and gates close.

I know how to get lost here
and how to find my way again.

I know a little about the trails here
about the nouns.

I have collected stones and shells
all the beauty inside the mouth.

I do not know who wins, who loses
as a child I looked for my voice here

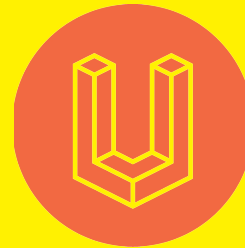
when I want to return home
I cut a path through to the heart
the sky lengthens my hair.

Διάρρηξη

Καθώς ανοίγω την πόρτα του σπιτιού μου,
σκέφτομαι ότι η ποίηση είναι ένα προνόμιο
όπως τα πολύ ακριβά παιχνίδια της παιδικής ηλικίας
ή η εκατοστή ακρόαση του αγαπημένου σου τραγουδιού
σε ιδανικές ακουστικές συνθήκες
σαν φιλί με γλώσσα με τον έρωτα της ζωής σου
σαν εκατομμύρια λαμπερά πόνυ
σαν τη ζωή σε άλλους πλανήτες
σαν το μέλι που διαλύεται εντελώς μέσα στο τσάι
σαν κοπάδια κεραυνών από απόσταση
κι εμένα μου αρέσει να γράφω ποιήματα
όπως μου αρέσει να ξαπλώνω στο γρασίδι
να τρώω κρέμα με βερίκοκα, να χαϊδεύω σκύλους
κι αν στους ανθρώπους δεν αρέσει να ακούνε ποιήματα
εμένα μου αρέσει αυτός ο ήχος
ο τρόπος να βάζεις τις λέξεις στη σειρά
ο τρόπος ν' ανοίγεις την πόρτα κρατώντας κλειδιά
για ένα απαραβίαστο σπίτι
μου αρέσει να γράφω ποιήματα
όπως στα γατιά αρέσει να γλείφονται στον ήλιο
και θέλω να γίνω καλή στη δουλειά
θέλω να γίνω καλή στη δουλειά.

Breakage

As I open the door of my house,
I think poetry is a privilege
like the very expensive toys of childhood
or the hundredth listening to your favourite song
in ideal acoustic conditions
like a french kiss with the love of your life
like millions of shiny ponies
like life on other planets
like honey dissolving completely in tea
like flocks of lightning from a distance
and I like writing poems
as I like lying on the grass
eating cream with apricots, caressing dogs
and if people do not like listening to poems
I like this sound
the way words are put into order
the way you open a door holding keys
for an inviolable house
I like writing poems
the way cats like licking themselves in the sun
and I want to get really good at my work
I want to get really good at my work.

VERSOPOLIS

where
poetry
lives

LEDBURY
POETRY
FESTIVAL
2-11 JULY
2021